

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Quanta fuerit dolorum Deiparæ filio compatientis magnitudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

parte 1. cap: 3. tam suaviter ac tenerè agit de iisdem Virginis doloribus, eòq; in argumento tantà varietate piorum sensuum versatur; satis ut appareat, quàm eos crebrò seu mente revolveret, seu intimà animi compassione prosequeretur. Eandem dolorum Filij Matrisq; memoriam, quàm severà in semetipsum religione tueretur B. Henricus Suso, parte 2. c. 3. commemoravimus. Relegiq; possunt quæ ibidem cap. 13. diximus, de erecta jam olim locis varijs, in Marianorum dolorum memoriam ac cultum, piâ fraternitate.

§. 3.

Quanta fuerit dolorum Deiparæ filio compatiens magnitudo.

UT eorum dolorum acerbitas, quibus in filij passione Dei Mater concruciata atque oppressa, & tantùm non exanimata est, possit aliquousq; aestimari, duplex quasi mensura assumenda, & præ oculis habenda est; amor Matris, & dolores filij. Quorum ille quàm ingens, & supra quemcunq; omnium matrum amorem esset, ex eo licet colligere; quòd unigenitum in cruce pendentem, non tantùm ut filiù uteri sui aspiceret, & dilectum viscerum ac votorum suorù, sed tanquam Dominù ac DEUM suum divinà charitate complecteretur. Cùm & aliunde dolorum ejus immensitatem, & vi luminis divinitùs infusi elatissimè perspectam haberet, & eos vi nimix charitatis, consensu quodam in se transferret, ac filij mortem quodammodo suam faceret.

Ut proinde ipsa Beatissima Virgo, tribus verbis rem omnem complexa esse videatur, cùm de se dixit S. Birgittæ: *Dolor ejus erat dolor meus, quia cor ejus erat cor meum.* Qui. L. 1. c. 35. bus congruenter etiam S. Bonaventura: *Ibi filius (inquit) p. 1. Stim. c. crucifigebatur cum matre, & propter mutuam & intensam dilectionem, ex compassione mutua erat nimia afflictio utriusque; & maximè cùm pro invicem paterentur. Unde passio filij, erat*

D d d 2.

passio

passio matris. Nimirum abyssus abyssum invocabat; donec assiduâ quadam amoris dolorisq; reciprocatione, cruciatus filij in matris cor ac pectus devolverentur, iidemq; rursum è corde matris instar fluctuum repercussorum non sine incremento in cor filij redundarent. Multiplici igitur amertudinis abyssò oppressum tunc fuit cor Virginis; ut jam non tam Maria esset, quàm Mara, hoc est amara: & se dolore fuscam, & filij sanguine tanquàm decoloratam contemplan, dicere posset, quod ei tribuit Canticorum vetus interpretes apud Delrium: *Ego quidem similis sum pelli rubricate, quia per compassionem doloris tincta sum in sanguine filij mei.*

Cant. 1.

Quapropter ad eam Marianorum dolorum magnitudinem exactiùs declarandam, illud primùm licebit cum SS. Patribus dicere: tormenta omnia & cruciatus, quos in cruce pendens filius sustinuit in corpore, eosdem illam statem juxta crucem, quodam consensu passam esse in corde. Hoc enim in primis docent Ildefonsus, Sophronius, Bernardus & alij; qui addunt idcirco reginam martyrum, & plus quàm Martyrem fuisse. Quò etiam spectat illud B. Laurentij Justiniani: *Clarissimum passionis Christi speculum effusum*

De triumph.
Chr. ago. c.
21.

erat cor Virginis, nec non & perfecta mortis imago. In illo agnoscebantur sputa, convitia, verbera, & Redemptoria vulnera. Bonaventura autem, ad hujus maternæ compassionis energiam exprimendam, spectare videtur cor Virginis velut centrum quoddam, in quod filij dolores in unum collecti, & velut ad vim majorem conglobati sint. Ita enim ait Virginem alloquens: *Ejus vulnera (nimirum filij) per corpus ejus dispersa, sunt in tuo corde unita. Ibi, Domina, lanceatum est cor tuum; ibi spinis coronatum; ibi illusum, exprobratum, & contumelys plenum, aceto & felle potatum. Qui proinde mox cor illud afflictissimum miserescens: O cor amoris*

P. 1. Stim.
c. 3.

(exclamat) cur conversum es in globum doloris? Et infra:

Cor

Cor tuum alienatum totum pro dolore, non erat in te, sed in afflictione filij, & in vuneribus unici, & in morte dilecti. Diferentissimè autem Richardus à S. Laurentio de Laudib. B. Mariæ: Tam devota coadjutrix extitit ad mundi redemptionem; L. 3. sub fin. ut sicut non fuit dolor, sicut dolor ille, quem sustinuit filius pro mundi redemptione: sic non esset dolor, sicut dolor ille, quem ipsa sustinuit in corde pro eadem causa. Et B. Albertus Magnus in opere itidem de Laudibus MARIE: cum eam dixisset fuisse quasi rosam, rubricatam filij sanguine: *Quantum* L. 12. c. 4. enim (subdit) filius passus est corporaliter; tantum ipsa compassa est prae cordialiter. Itaque piissimum cor ejus (ut verbis Joannis Thauleri primam hanc rationem seu considerationem Expl. pass. c. 17. concludam) velut uva, praeulo crucis expressum est; adeo, ut cum filio suo potuerit dicere: Tristis est anima mea usque ad mortem.

Accedit deinde ad eandem dolorum MARIE magnitudinem exaggerandam; quod, ex mente S. Damasceni: *quos* L. 4. de fide c. 15. in partu dolores effugerat, eos passionis tempore sustinuit; ut que maternâ compassione viscera sibi lacerari senserit. Eoque scilicet crudelius, quod ut philosophatur Rupertus Abbas: L. 13. in Ioann. ann. non modò Unigenitum suum, eumque jam sanguinolentum ac lacerum, iterum quasi parturierit; sed & nos omnes cum Unigenito simul utero suo concludens, omnium nostrum salutem pepererit.

Cumque id habeamus insuper ex ejusdem Damasceni sententiâ: sicut antequam ullo partus dolore afficeretur, peperit; ita etiam ipse à vita discessum doloribus caruisse: illud pariter dicere licebit; eam in passione Unigeniti, non tantum dolores partus, sed etiam mortis angores, esse expertam; ut nimirum hi utriusque cruciatus, quibus ex speciali Dei dispensatione caruit, non ab ea absolutè sublatis, sed in hos acerbissimos atrocissimosque commutati esse videantur.

Quod

L. de excell.
V. c. 5.

Quod quidem à nobis non temerè dictum agnosces, si attenderis, ex S. Anselmi aliorumq; Doctorum sententia: amantissimam Filij Unigeniti matrem, in eo temporis articulo, ijs fuisse angoribus oppressam, ut vi doloris extingui debuerit, nisi eam filij sui spiritus miro quodam modo intrinsecus corroborasset. Atque si nonnullis usuvenisse, compertum est, ut Servatoris nostri cruciatus insolita quadam animi contentione recogitantes, amoris dolorisq; vehementiâ corde disrupto, extinguerentur: quanto id magis Dei parenti contingere potuit, quæ & unigenitum suum immenso plus diligeret, & passionum ejus cruentam tragediam, non mentis duntaxat imagine, sed ipsis oculis coram spectaret, & acerbitatem dolorum ejus, cum acutiùs perspiceret, tum etiam prudentiùs aestimaret.

Super Miss.
ad g. 148.

L. 1. c. 35. &
alibi.

In die An-
nunc.

Postremò par fuit (ut ex hoc denique dolores Virginis aestimes) ut quæ, ex divina destinatione filij sui in mundo redimendo certâ ratione cooperatrix existit; simul cum illo corde convulnerata, cum illo corde conerucifixâ, cum illo etiam corde commoriens, ipsos itidem dolores mortis pro nostri amore experiretur. Quam cogitationem hoc ego loco non attexerem, nisi eandem Dei Matrem, & à Richardo à S. Laurentio verbis suprâ laudatis, & à B. Alberto Magno, aliisq; non paucis, coadjutricem filij ad mundi redemptionem viderem appellatam; & tandem audirem apud S. Birgittam in hunc modum disertè loquentem: *Ego & filius meus redemimus mundum quasi cum uno corde.* Cui modo loquendi etiam adstipulantem invenio Theopneustam illum S. Catharinam Senensem, in oratione quadam, his verbis: *Christus redemit mundum sua passione, Maria cum dolore corporis & anima.*

Quæ tamen ne quisquam secus atque oportet intelligat, & ansam exinde sumat errandi; disquirere placet hoc loco, quidnam hoc in genere ex mente sacrorum Doctorum

ipsi DEI Matri possit attribui: ex quo deinde proclive sit,
quantum eâ causâ eidem debeamus, recognoscere.

§. 4.

*Adduntur nonnulla ad majorem dictorum
explicationem.*

IN primis prædictas aliâsve similes loquendi formas, quibus sanctos Patres sacrosq; Doctores sapius usos esse reperimus, nemo (opinor) sic accipiat; quasi DEI Mater, etiam cum filio suo, verè ac propriè mundi redemptrix extiterit: quippe cujus merita (præterquam quod vim omnem ac dignitatem suam, à filij meritis velut à radice acceperint) etiâ cum suo quancuncque valore, condignum aut æquale pretium redemptioni mundi esse non potuerint; ut in scholâ demonstrant Theologi. Neque sic, quasi per matris dolores accessio aliqua aut adjectio facta sit, ad complendum pretium illud magnum, quo empti sumus ac redempti à filio: cum hujus merita, utpote valoris infiniti, abundè sufficerent ad copiosam & superabundantem redemptionem. Verùm prædictæ SS. Patrum locutiones aliquo ex his modis universè accipiendæ sunt: ut nimirum Deipara Virgo, sive ad majorem eum divina voluntate consensionem, sive ad expressiorem cum filio suo patiente similitudinem, sive ad contestandum hac in parte incredibilem suam erga humanû genus amorem, dolores suos cum Redemptoris cruciatibus conjunxerit, eosq; pariter (quantû in se erat) pro mundi redemptione obtulerit, seq; etiam ipsa quodâmodo pro nobis immolaverit; parata etiam nostrâ causâ crucifigi ac mori unâ cum filio, si id opus fuisset, aut ita Deo complacitû esset.

Ex quibus videtur triplex potissimûm haberi ratio, secundûm quam dicatur DEI Mater ad opus nostræ Redemptionis unâ cum filio convenisse: quarum unaquæque, uti ad ipsius Virginis gloriam, & nostrum omnium consolationem facit,